

DE LES ACTES DEL MARTIRI DE SANT POLICARP

—Policarp ha confessat que és cristià!

Tot fou un dir això el pregoner i començar a bramar tota la multitud de gentils i de jueus que vivien a Esmirna, amb ira irrefrenable i amb grans clams:

—Aquest és el mestre d'Àsia, el pare dels cristians, l'enderrocador dels nostres déus, que ensenya a molta gent de no sacrificar i de no adorar.

Anaven dient això i demanant a l'asiarca Filip que aviés un lleó a Policarp. Ell contestà que no li era permès, perquè el temps per a les lluites de feres ja era acabat. Aleshores decidiren de posar-se a cridar a l'una que Policarp fos cremat viu. [...]

Això es dugué a terme en un obrir i tancar d'ulls, en menys temps que no es passa per a contar-ho, perquè la turba de seguida es posà a apilotar fustes i brossa dels tallers i dels banys, i eren els jueus els qui amb més entusiasme, com sempre fan, ajudaven a aquesta feina. Un cop aparellada la foguera, Policarp es despullà de tots els seus vestits, es desfeu el cinyell i mirà de descalçar-se, cosa que abans mai no havia de fer, perquè tots els fidels corrien sempre per veure qui podia ser el primer de tocar-lo. I és que, per la seva bona manera de ser, es veia agraciat en tota cosa. De seguida l'envoltaren amb tot allò que calia per a la foguera; però, quan l'hi volien clavar, digué:

—Deixeu-me així: el qui em dona de suportar el foc, em donarà també de romandre ferm sobre la foguera sense que us calgui assegurar-me amb claus.

No el van clavar, doncs, però el lligaren... Amb els ulls alçats al cel, digué: «Senyor, Déu omnipotent, Pare del vostre fill benamat i beneït Jesucrist, pel qual hem rebut el coneixement de vós, Déu dels àngels i de les virtuts i de tota la creació i de tota la nissaga dels justos que viuen a la vostra presència. Us beneeixo perquè m'heu fet digne d'aquest dia i d'aquest moment, de prendre part, comptat entre els màrtirs, en el calze del vostre Crist, per a la resurrecció de la vida eterna, de l'ànima i del cos, en la incorrupció de l'Esperit Sant; entre els quals tant de bo avui sigui jo acollit com una víctima acceptable, tal com ho heu preparat d'avançada i ho heu revelat i acomplert... Per això i en totes les coses us lloo, us beneeixo, us glorifico per mitjà de l'etern i celestial pontífex Jesucrist, fill vostre benamat, pel qual a vós juntament amb ell i l'Esperit Sant és dada la glòria ara i pels segles venidors. Amén».

Un cop dit l'Amén i acabada la pregària, els encarregats del foc l'encengueren- S'alçà l'esclat d'una gran flamarada i veiérem una meravella aquells a qui fou donat de veure-la: que per a això som guardats, per a anunciar a la resta el que s'esdevingué. I és que el foc agafà la forma d'una volta, com una vela marinera inflada pel vent, i feu una mena de mur tot al voltant del cos del màrtir, que es podia veure al mig, no com cam que cremés, sinó com pa que es coïa, o com or o plata roent dins la fornal. I nosaltres sentírem una fragància tan bona, que semblava que s'escampés per l'aire l'aroma d'encens o d'algun altre perfum dels més fins.

A l'últim, veient els malvats que el foc no podria consumir el cos de Policarp, manaren que se li acostés el confector (una mena de botxí) i li enfonsés el glavi. Així ho feu, i tanta fou la sang que en rajà que arribà a apagar el foc i deixà admirada tota la turba en veure quina diferència no hi ha entre els infidels i els elegits. Un d'aquests fou el molt admirable màrtir Policarp, esdevingut en els nostres temps mestre apostòlic i profètic, bisbe de l'Església catòlica que és a Esmirna: tota paraula que sortí de la seva boca s'ha acomplert i s'acomplirà.